

MARTINBELTXEN

EGUBERRI

Gazteluko korralean, dorre nagusiaren oinetan, aterpe bat zegoen. "Martinbeltxenea" deitzen zen. Martinbeltx, Balentin erregearen astoa zen. Erregeen abererik gustukoena maiz zaldia izaten da baina Balentinek, Balentin errege onak, asto bat zuen gogokoenik. Eta bai! Asto bat!

Goiz guzietz, eguzki ederra nahiz eguraldi txarra izan, Martinbeltzek oihana zeharkatzen zuen baserri batera joateko. Handik zare dorpe batzuk ekartzen zituen janariz gainezka.

Garrantzia ezin handiagoko eginbidea zen hori, erregeak izigarri apetitu handiko gizonaren fama baitzuen, hainbestearaino non jende guziek amultsuki "Balentin Ahozuri" deitzen baitzuten.

Egunak joan, egunak etorri, asto ttipi adoretzu eta leialari esker, erregearen mahaia janari goxo-goxoz ausarki betea zen.

Balentin Ahozurik sabela ederki betetzen zuen hazkurri zoragarri horiez eta, otordu bakoitzaren bukaeran, bere baso arnoa altxatu eta oihukatzen zuen: «Milesker, ene Martinbeltx maitea!». Martinbeltx arras harro zegoen erregearengandik hain maitatua izateaz.

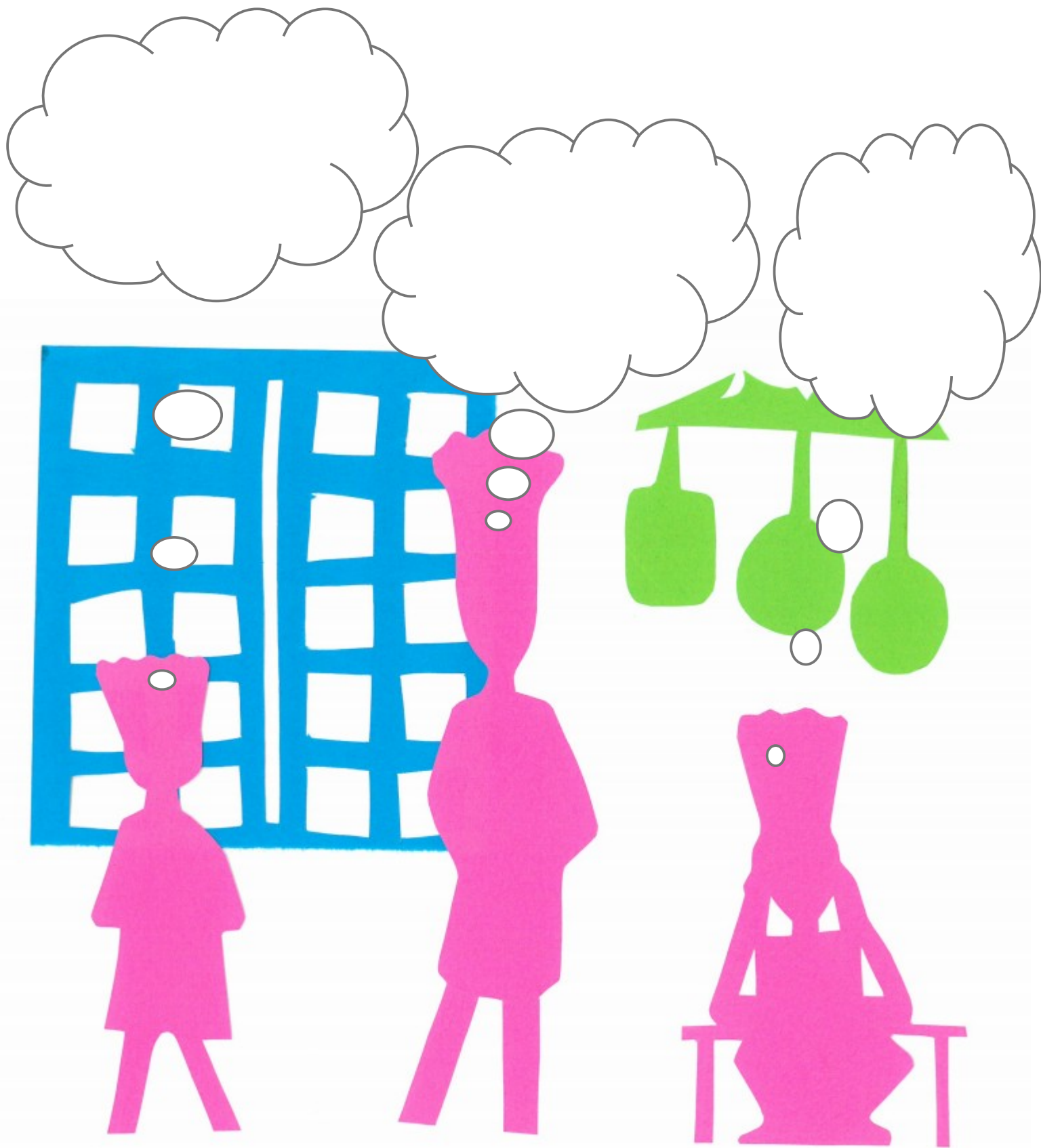

Baina erregeari ez zitzaion burutik pasatzen ere zer ikarak sentitzen zituen astoak oihana zeharkatzen zuen bakoitzean. Martinbeltx, aspalditik han gorderik zegoen otsoaren beldurrez ibiltzen zen. Bere baitan zioen: «Otsoa gose izanen den egunean, zintzurretik lotuko zait zareez jabetzeko eta horien barnean den guziaren klikatzeko».

Adar bat kraskatzen zen aldi guzietz, edo harri bat itzulikatzen, Martinbeltxek izialduraz jauzi egiten zuen, bihotza punpaka ari zitzaiola.

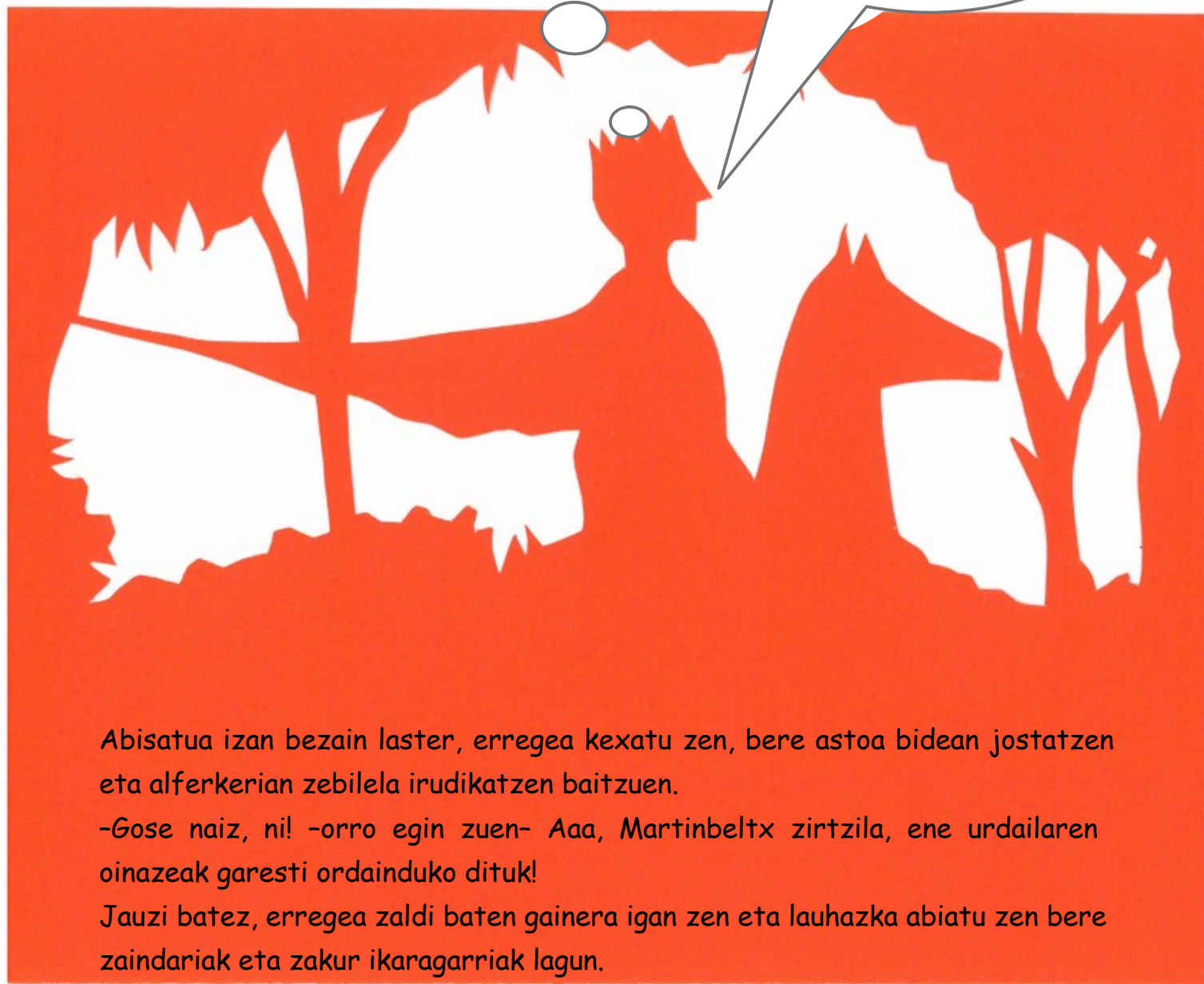
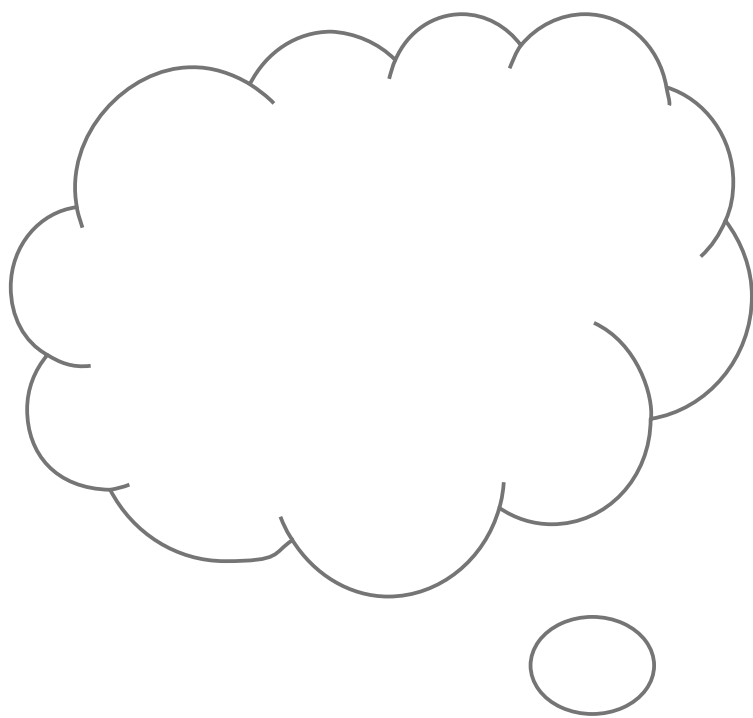

Urte hartan, udazkena bukatu orduko negua bat-batean gogor hasi zen. Gau batez, oihana elurrez estali zen eta Martinbeltxen bidea harria bezain gogorra bilakatu. Hain gogorra non biziki urrundik entzun baitzitekeen astoaren aztaparrek lur hormatua jotzean egin harrabotsa: "Tiklop! Tiklop!"

Beste goizak bezalako goiza zen hura, baina berantzen ari zuen eta erregearen sukaldariak kezkatuak zeuden beren eltze eta tupina hutsen aitzinean. «Zer ari da Martinbeltx?» galdetzen zioten beren buruari. Harresien gainera iganik, beharria luzatu zuten. Deus. "Tiklop! Tiklop!" hotsik ez nehondik. Bistak ikus ahala urrun, bidea begiez arakatu zuten, baina ez zen nehondik ere Martinbeltxik ageri.

Abisatua izan bezain laster, erregea kexatu zen, bere astoa bidean jostatzen eta alferkerian zebilela irudikatzen baitzuen.

-Gose naiz, ni! -orro egin zuen- Aaa, Martinbeltx zirtzila, ene urdailaren oinazeak garesti ordainduko dituk!

Jauzi batez, erregea zaldi baten gainera igan zen eta lauhazka abiatu zen bere zaindariak eta zakur ikaragarriak lagun.

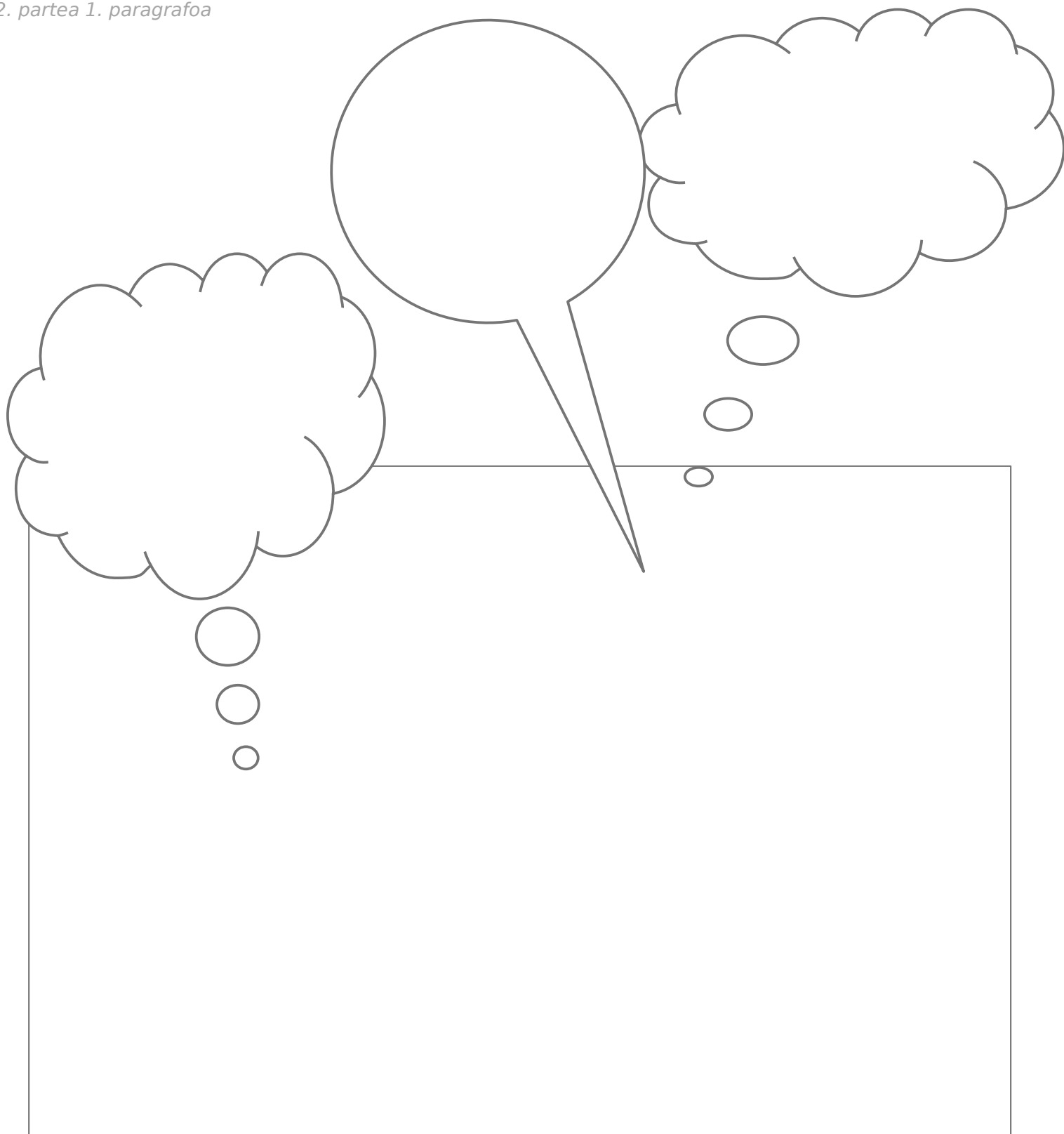

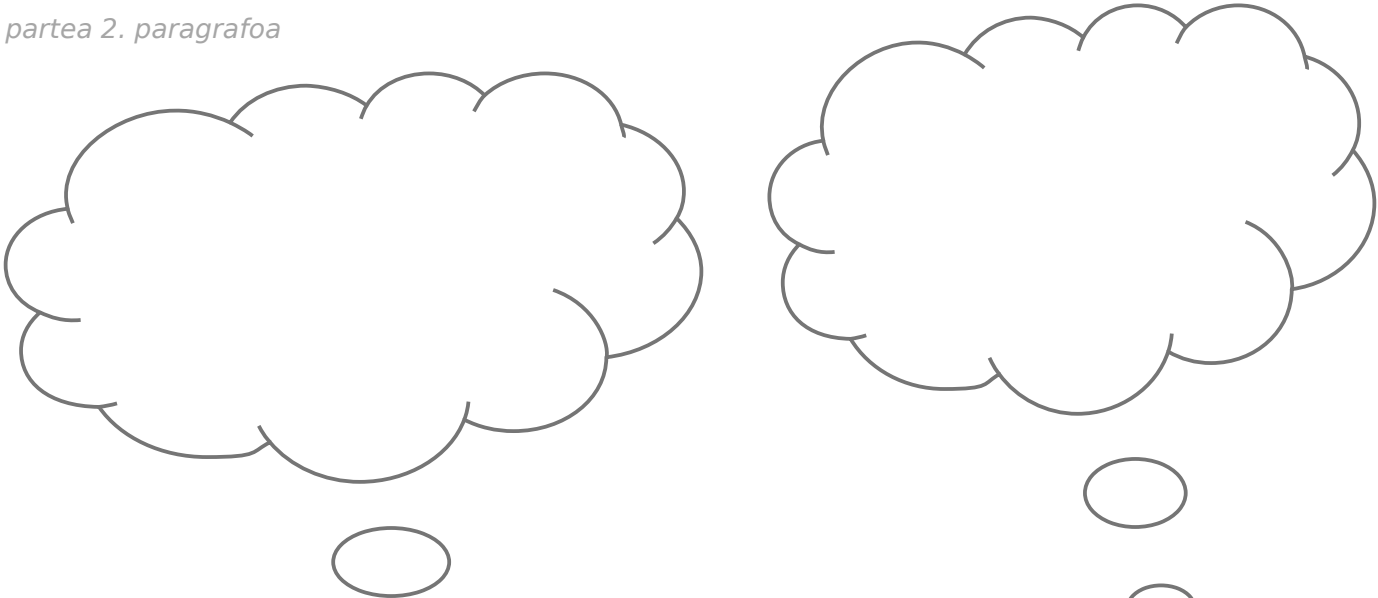

Bideko lehen bihurgunean, Balentin erregea eta haren tropa harriturik gelditu ziren Martinbeltx zare lurreratuen erdian zabal-zabala etzanik ikustean. Oina zalu-zalua lurrean pausatuz, erregea ukurtu zen eta atsegin handiz ohartu astoa bizirik zegoela. Baina ausiki sakon batek izterra urratua zion. Batere zalantzarik gabe, otsoa hortik pasatua zen! «Gaixo ene Martinbeltx...» xuxurlatu zuen erregeak. Berehala, haserrez sutan jarri zen:

« Otso madarikatua, non haiz?»

Txoriak tximistaren ziztuan hegaldatu ziren, untxiek lekuak hustu zituzten, eta basurdeek ere ihes egin zuten beren lohizko putzuetatik.

A large, empty rectangular box intended for writing or drawing, corresponding to the first thought bubble.

A large, empty rectangular box intended for writing or drawing, corresponding to the second thought bubble.

